

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

květen 2010, číslo 16

ARCO - fakta, mýty, nýty a comik-x

Komorní Paklenica

Snou end-ájs

Vietnam 2

Guma

0 Kč

Co řekl?

Honza Třetího večera v Paklošce

Dneska si umyju enom ruky, já mám ponožky za tři sta, mně nemožú nohy smrdět!!

Mimo jiné uvnitř najdete:

Naprostu neuvěřitelných 17 (!!!) stran čtení,
hlavně a především O LEZENÍ a lidech kolem něj!

Co řekl? - Honza Lekeš třetího večera v Paklenici před odchodem na osobní hygienu	2
Arco - velikonoční fakta a mýty s nýty - krátký článek Lindy o tom, jak bylo v Arcu + comik-x by teaČR	3
Snou end ájs - ledy v Kralovanech a zimní výstup na Rozsutec od Jožky T.	5
Komorní Paklenica - zápisky z deníku, výkřiky do tmy a kosočtverec s úhlopříčkou v kaňonu Velké Paklenice	7
Guma - týden po Arcu proběhl nácvik chytání pádů na chříbském Zboníkovi - přinášíme několik fotografií	9
Oddílová tělocvična - další veselý oddílový bouldrzávod v tělocvičně - koláčky, chlebičky, pivečko a medovník	10
Vietnam 2. díl - pokračování divokého dobrodružstva, honičky s vietkongem, setkání s Rambem, nakládání hadi atd.	11
Rubrika na přání - tentokrát pro ty, kteří váhají, zda jet, či nejet do Vietnamu	15
Pozdrav z Kuby	15
Hot sport news	16
Kydy z redakce	17
Další nemístný fúpek	17

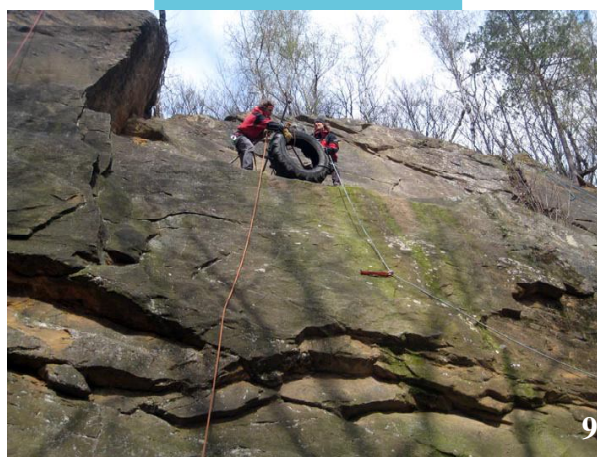

foto na titulní straně:
Teória pola 9-, Kamenné Vráta, SK
(c) 2010 teaČR

MOTto:

Dave MacLeod

Devět z deseti lezců dělá stejné chyby!

Velikonoční fakta a mýty s nýty

Pro někoho Velikonoce symbolizují pletení tatarů, zdobení kraslic či barvení vajíček nebo honbu za děvčaty, pro členy HO Sokol UB jsou znamením tahu na jih. Tak jako obvykle, pro mne podruhé, sice v jiném termínu, jsme se o Velikonocích ocitli v Arcu. Všichni jsme byli nabaženi počasím z minulého roku a těšili se na letošní výlet. Oproti minule trochu víc přšelo, ale i tak se lezlo každý den. Masone a nekonečné převisy umožňují lezení i v dešti.

V pátek se počasí umoudřilo a chceme do nových oblastí. Masik před odjezdem hledal v průvodčickovi a na netu a bylo vymalováno. Jedeme do Crosana. Širší silnice se změnila v projížďku vinicemi a kličkovanou malou horskou vesnicí. Nakonec jsme na místě, kam celý den peče sluníčko. Pro borce z Běčka tak akorát, pro skupinu A by to byla nuda. Vhodné zejména pro rodiny s dětmi, pod skalami je krásný palouček vybízející k odpočinku. Crosano sedlo všem, každý něco přešel. Dokonce Pólo vyrazil všem dech, kdy trénujícímu Mackovi urval vítězství o přelesenou 8. Zadařilo se a nikdo se neodvážil do příjezdu nic říct či naznačit. Gratulace.

Se zraněnou Ivčou jsme vytvořily útočnou dvojku a vylezli cesty přijatelné obtížnosti:

Iva:

Mi Manda Picone 5b 18m flash

Mastro Zappeta 5b 15m flash

Riso e Zucchetti 5b 15m flash

Bim bom bam 5c 15m flash

Linda:

Mi Manda Picone 5b 18m flash

Mastro Zappeta 5b 15m flash

Riso e Zucchetti 5b 15m flash

Bim bom bam 5c 15m flash

s vytaženým lanem jsme daly cesty Flash 5c 12m a Torcicollo 5c 18m.

Po svačince jsme pokračovaly v sektoru A. Iva vylezla ještě dvě cesty, ale poraněný kotník jí už nedovolil lézt dále. Šetřila se na další dny.

Já, v psychické pohodě a naladěná, pokračovala dalšími „skalpy“. Vylezla jsem cesty od obtížnosti 4b až 5b. Bylo stále krásně, ale v restauraci v Arcu nás čekala voňavá, pravá italská pizza a un litro vino bianche. Těch bylo více a o to roztodivně se chovali požívači kvašených hroznů.

Arcu je nejen vyhlášené sportovními cestami, ale i big wally Placche Zebrate. Díky nevyzpytatelnému počasí jsme v sobotu nechali big wally big wally a zkusili se protlačit k vícedělkám. Ivě a mně se po sečkání podařilo obsadit cestu Via Trento 5a 200m (L1 4b, L2 4b, L3 5a, L4 5a, L5 4c, L6 2). Iva si myslela, že bych mohla něco vytáhnout, ale nebyla jsem si až tak jistá, proto Iva se zavázaným kotníkem dala všechny délky. Čekalo nás krásné, pohodové lezení. Ale do pohody jsem se dostala, až nás předlezli dva Němci, kteří se mně ihned od nástupu první délky lepili na prdel. A pro mě to fakt prdel nebyla, vcelku mě to vyvádělo z rovnováhy. Inu, kluci měli naspěch. Jakmile byli před námi, lezly jsme na pohodu a užívaly si pěkné cesty. Po sestupu jsme chtěly

„zaútočit“ na další cestu, ale počasí bylo rychlejší, spíš dešť, proto jsme na druhém konci zkusila první délku 5c cesty Via donne in cerca de Guai. Pak začalo pršet. Iva pětku dala, ale trochu si v ní poseděla.

Cestu Via donne in cerca de Guai 5c 130m (L1 5c, L2 3c, L3 3c) si vylezli Med'a, Joža, Lad'a a Vlád'a. Prý nic moc, tak dali ještě cestu Via delle minose 5a 140m (L1 5a, L2 4b, L3 4c).

Neděle nás posunula do oblasti Masone a k odjezdu. Řekla bych, že spíš pro silnější a trénovanější borce, ale našťásti mám nebojácné partáky a mohla jsem lézt aspoň na druhém konci. Po nalažení z pátku, ach, jo, ale i tak jsem moc ráda.

V pozdní odpoledne přehazujeme věci, bereme do posádky Lad'u místo Masika a vyrážíme k domovu. Cestu ním zkřížil zajíc za desítky tisíc, a ani pečeného či fašírku si nikdo neužil.

-Linda -

Tak jako každé Velikonoce, i tento rok se vydala skupinka uherskobrodských sokolů zdolávat vápencové stěny v okolí legendární městečka Arco u jezera Garda. Náš příběh začíná v jeden proslulý den v Crosanu - oblasti pro všechny milovníky nýtů...

Ty koky, to sem jim to natře! 7a a mám čoklit! Cha!

Tak, a fčil to pořádně roztočíme v picérce!

Arco o několik hodin později

V picérce je narváno až po strop. U dvou stolů blízko dveří jedí rukama králové - členové UB TOP TEAMU! Svoji porci si ukusuje i reprezentantka a netuší, že dnes nebude hrdinou večera Pólo, ale...

Mňam! MLASK! ŘÍH!!!

... víno náš hrdina rychle nahrazuje a Cuba libre teče proudem. Sem - tam i na zem! Manunela mizí ve skladu. A náš hrdina za ní.. Ani upnutá trička nemohou uchránit vlnadná repre řadra před jeho rukou. dOŠÁHNE fšude. IS IT mission imPOSSIBLE?

Manuela! Manuelááá!

Ale chcéeéééš

Obraz rychle mění barvy v totální abstraktno. Náš hrdina ztrácí kontrolu nad sebou i svým okolím. Ještě pár tahů z ubalené cigaretky a Kojak končí v popelnici, zatímco hrdina pije cizí víno přímo ze džbánů a boky svůdné repre svírá jiná než jeho ruka...

SNOU End ájs

Velký Rozsutec 1608 m.n.m.

I když předpověď počasí na sobotu 13. 3. není nic moc, přesto nás ráno v 6:00 z Brodu vyjíždí pět do Luhačovic, kde bereme Bureše a pokračujeme v našem výjezdu na Malou Fatru, s cílem vystoupit na Velký Rozsutec. Předpověď počasí se nemýlila, prší, sněží, fouká. Dálnice je čistá, cesta ubíhá a je tu Těrchová. Z mlhy na nás shlíží Jurko Jánošík, těšnavy a jsme v cíli naší cesty Štefanová (625 m n. m.). Nikde nikdo, sněží, fouká a je mlha, tak se nezdržujeme, bereme batohy a stoupáme po modré do prudkého kopce. Potkáváme skupinu skalpinistů se kterými se zdravíme (asi takoví pošuci jak my) a pokračujeme po cestě, která je zledovatělá a je na ní tak 10 cm prašanu. Čím výš stoupáme, tak sněhu přibývá, ale jde se docela dobře. Po hodině a půl přicházíme do sedla Medziholie (1185 m n. m.). Máme 560 m stoupání za sebou. Fouká silný vítr. Nezdržujeme se a pokračujeme ve stoupání. Spodní část cesty vede lesem, tak jsme chráněni před větrem. Po opuštění lesa sněhu přibývá a je to tak 30 – 40 cm prašanu. Vítr zesiluje, mlha houstne, zhoršuje se orientace, na skalách to klouže. Nasazujeme mačky. Při krátkých zastávkách určujeme směr výstupu. Tak po hodině a

půl přicházíme do sedélka. Je tu bouřlivý vítr, který nám do obličeje nese hustou sněhovou krupici. Fotíme, moc se nezdržujeme. Čtyři ze skupiny začínají sestupovat, tři pokračují k vrcholu, který je už jen kousek. Jsou tu převěje, po pás sněhu, viditelnost dost malá. Kousek od kříže to otáčíme taky a začínáme sestupovat. Sestup po naší stopě je už rychlý, něco sjíždíme po zadku, něco zbíháme. V lese, kde tolik nefouká, dáváme krátkou sváču a pokračujeme v sestupu.

Od auta k autu jsme výstup i sestup s převýšením 984m zvládli za 5 hodin, což na stav počasí není tak zlé. Pak už jen jedna zastávka na jídlo a pívko v penzionu Pod Skalnatým Mestom a cesta domů.

Účastníci: Jožka Z., Radek T., Jarka T., Arnošt J., Lad'a B., Dana B.

Jožka Tomanec
Foto: Lad'a Bureš

Ledy – Kralovany

Je pátek 12. 2. - čas našeho horobálu. Po rozhovoru s Masikem padá nezávazný návrh jet v neděli se šerpou na ledy do Kralovan, upřesnění v sobotu. Po sobotním telefonátu se nezávazné rozhodnutí mění v kladné. Neděle 7:00 Šerpa přijíždí, jedem pro Masika a Dalina, v tělocvičně bereme sedák, na benzince palivo a už uháníme vstříc dobrodružství. Silnice jsou suché a čisté, žádný provoz, tak Šerpa jede jako o závod. V 9:00 odbočujeme na Dolný Kubín a po chvíli parkujeme auto. Bereme matroš a po čtvrt hodině jsme na místě v lomu. Vítá nás velký lom. 4 patra a horní 3 jsou krásně zaledněné. Na první patro jde krásně vyšlapat chodníčkem ke zklamání šerpy, který to chtěl valit napřímo. Hned vybalujem lezecké náčiní a oblékáme se, je celkem teplo, tak je to fajn. Nastupujeme do cesty, Masik - Dalin, Šerpa - já. Odlezeme tak kolem 5 metrů, když slyším rachot a vidím jak se Masi poroučí k zemi. Vytrhl se mu cepín a teď

leží na zádech na zemi, drží zbraně a vyjeveně hledí. Domlouvá Dalinovi, že špatně jistí, ale potom zjistí, že při svém letu vzal s sebou i jistící vývrtku. Stojí u něho slovenský instruktor, který tam má žáky, a říká: „To mně nedělej, oni potom nebudou chtít lézt.“ Masi však nedbá a statečně zastupuje znovu, nakonec se setkáváme na 2. patře. Hned pokračujeme dál na 3. patro, ledy jsou dlouhé tak kolem 30 m, je to paráda. S horním zkusíme krásný ledový sloup, je kolmý, lezení je silové a lýtka cítí křeč, když se stojí na předních hrotech. Střídáme lezení na prvním s horním, abychom toho vylezli víc. Vše je v pohodě, lezení odsýpá, nikomu se již nic nestalo, kromě šerpového rozseknutého nosu, na který mu spadl kus odseknutého ledu. Lezeme bez větších přestávek asi do čtvrt na čtyři. Potom balíme, jedem k autu a ve čtyři vyjíždíme. Po šesté jsme doma. Přijíždíme unavení z krásně prožitého dne. Díky Šerpovi za bezchybný dovoz i odvoz.

- Jožka Tomanec -

PAKLENICA

komorní

Cesta tam

Ondra: Chtěli jsme vyjet kolem třetí, ale poté co Břeťa u Honzy rozbil dvě piva a Jenys je musel dopít, se odjezd posunul o hodinu. Další zastávka byla kvůli Jenysovi na chcaní. Slovensko bylo krásné - dvakrát zasmrděly gummy i brzdy a dvakrát jsme málem dojeli.

Na rakouských hranicích jsme chtěli ukrást značku (pod svícem je největší tma) – příště musíme vzít 13-ku a 17-ku klíč - ta značka s lebkou je parádní. Rakousko i Slovinsko na jeden záťah, protože ve Slovinsku je nyní krásná dálnice (chybí jen dvacet kilometrů). Na chorvatských hranicích jsme málem skončili, protože Honza byl ukřivděný a vyžadoval razítko do občanky. Nakonec jsme ho přemluvili a jeli směr Zagreb – nebyť Jenysa tak naše cesta končí tam, protože jako jediný hlásil: „Neměl by si jet doprava na Split?“

Všichni spali až do benzinky (nádrž prázdná). Nastalo řešení klasického rébusu: „Diesel, či eurodiesel?“. Po úspěšném vyřešení výše zmíněné matematické úlohy, která svou složitostí

přesahuje i teorii relativity, jsme přešli tunelem a prožili si 15° C teplotní šok („Ztlum to topení, púčo!“). Zaplatili jsme 13,95 E a zajeli do kempu na odbočce do NP Paklenica.

První den

Honzič: Všichni jsme došli s nadšením do Hramu (kromě mňa - Co tu budu kurva dělat?) našťestí jsme dali dvě ruty za roh. Potom začal Břeťa nacvičovat Peruna (velmi záživné), pak nás ještě pobavili Ondra s Jenysem v cestě Svarog. Pak jsme s Jenysem lezli několik lehčích cest, a tím jsme zakončili v podstatě celý den.

Druhý den

Honzič: Byl o sto procent lepší, my s Jenysem jsme lezli čtyř délkovou cestu (těsně vedle, než jsme chtěli, ale docela dobrá), pak jsme došli k těm dvěma pokusírům a po hodině několika bezcenných pokusů sešli k bufetu, odkud jsme měli možnost zhlédnout Břeťův triumfální přelez. V dolezu začal rvát něco nesrozumitelného a že klidně možem kúpit tričko aj pro Matesa.

Třetí den

„Ondrův triumfální výstup“ na Aniču Kuk cestou Funkcia. Výběrem cesty sečetl Břeťa Ondrový a určitě i svoje hříchy (prej to byl očistec)...

Ondra: Lano nám nevyšlo ani na první délku a já se musel navazovat čtyři metry nad nástupem. Přilezl jsem k Břeťovi plný dojmů od Rumburaka a Matěje. Hned jsme pokračovali dál - 4a a 5a, paráda. Pak následovala délka za 6c+, staré známé z Mistejků. Napravo ubíhající spáru za 6c+ Břeťa dával a já jen hákoval. Další délka byla moje, 5a, minul jsem štand a je z toho 6a. V nejtěžším místě jsem trochu zariskoval a dal krok na hraně (po urvání volného chytu a zajištění v jednom z nýtů, které určitě nebyly tak blízko, jak by mohly) vylezl Břeťa s dvaceti metry lana v ruce a říká: „Kam lezeš, pičo?“ po překvapivém šoku si nic víc nepamatuju.

Den čtvrtý

TeaČR: Problém se vstupenkama do parku pouze pro 2 lidi řešíme tím, že si někteří z nás lehají do kufříku a na podlahu u zadních sedaček. Takto zaházení projíždíme přes bránu jako nic. Na parkálu se v klidu vyvalím z kufříku přímo před nohy značně překvapeného strážce parku, ale tvářím se jakože takto se u nás jezdí normálně. Strážce na to skočil, takže balíme cajky a hrneme do kaňonem vzhůru.

Když už to začíná vypadat, že zase nastupujeme do Aničky,

hlásím se se svými protesty a po prohlídce průvodce se v klidu vracíme dolů k bufetu. Jenysa, jako nejmladšího, posíláme pro pivo. Vyvalení na sluníčku pozorujeme svistot lan v osmách, kýblících a dalších bazmécích a usrkáváme z jedné plechovky za třetí - a to už je čtvrtá. Následuje kolébavý ústup do stínu. Za stálého povzbuzování od místní HS to dáváme do vyschlého koryta potoka na OS.

Po utlumení voltů chlebem s čímisi se rozhodnu okusit jakési 6c, ve kterém se kupodivu nezabiju. Ale jen díky tomu, že neodsedávám. Jistič na tom byl ještě hůř než já (což jsem odušil z Honzičových a Jenýskových komentů). Jenýsek dává jakési báčko - on má sice taky volty, ale znáte ho - do něho se toho vejde!

Šťastně přistávám na zemi a všichni mizíme směr kemp. Řídí jistič (Ondra) a celou dobu říká: „Hlídejte si ty příkopy!“

Cesta zpět

Na cestě zpátky z jakéhosi divného důvodu hledáme prodejnu domácího sýra na minovém poli, salutujeme padlým z jugoslávského konfliktu a projíždíme skanzenem rozstřílených a opuštěných baráků. Fakt divočina. Ale podtržená nádherou podzimem zbarvených dubových hájů Chorvatska. Po nákupu sýra rychle do bezpečí dálnice a s nohou na podlaze fííííí domů.

- komorní kvartet HOUB -

GUMIA

10. dubna se za nejistého počasí sešla skupinka členů HOUBu na Zbojníkově. Za pomoci důmyslného zařízení, síly lidských rukou, Kojakových survajvlových schopností a nebývalého štěstí se podařilo této skupince bez ztrát na lidských životech absolvovat nácvik chytání pádů. Všem zúčastněným tímto udělujeme řád ojeté traktorové pneumatiky a těšíme se, že třeba zase za rok, za lepších podmínek a ve větším počtu, tuto veselou akci zopakujeme. Je to třeba cvičit, šak pořád někdo padáááááááááááá!

ODDÍLOVÁ TĚLOCVIČNA

Takový malý test připravenosti našich členů před letošní sezónou se uskutečnil při bouldrsejšn v tělocvičně poslední únorovou nedělí. Parádní atmosféru si přišlo vychutnat 14 lezců, kteří se popasovali se 7 bouldery. Dopředu byly vybrány dvojice, z nichž každá postavila po jednom bouldru, na kterém pak všichni pokusovali. Mezi lezením se všichni řádně občerstvovali nejrůznějšími laskominami z domácích pekáren snad všech členů, pivem a dalšími podpůrnými látkami. Po prvních 2 delších bouldrech se situace na chvíli zklidnila, aby v posledním bouldru od Ondry a Jenysa mohli tito dva siláci zaútočit. Ondra využil své parádní stěnové techniky a jako jediný dal TOP, který ho vynesl na první místo před Břetu a Jenysa, kteří skončili shodně na děleném druhém místě. Nejlepší mezi holkama byla tentokrát Macek. Děkujeme všem za občerstvení, opravdu hodnotné ceny a parádní bouldery a těšíme se zase za rok.

- učitel -

Vietnam

doslovný přepis deníku

...Nakonec nejsem sama, kdo tu pobíhá ve spodním prádle, ale nikdo ho nemá průhledné. Lebedíme si v teplé bahenní koupeli. Mohlo být teplejší, ale i tak je to velmi příjemné. Po 20 minutách musíme ven, smýváme bahno a dál nás vedou k další vaně. Pouští nám úžasně teplou vodu, chrochtáme blahem. Necháváme se masírovat tryskami a jdeme k vodopádu a bazénu. Už je tma, v areálu je jen pár lidí, což je báječné. Ani se nám nechce ven, ale za chvíli se zaklapne závora a musíme stihnout bus. Taxi nás veze zpět za přijatelnější cenu. V restauraci si před odjezdem objednáme večeři. Nebe zahalily mraky a opět prší. „Pryč z tohoto slzavého údolí“, říká Míša. Nasedáme do busu a čeká nás 12 hodin cesty do Saigonu. Termály nás příjemně unavily, spíme jak hození do vody.

SOBOTA 7. 11. 2009

Saigon vás volá, HCMC vás volá...! O poznání jiné, evropštější než Ha Noi – širší ulice, vysoké budovy...

Opět hejno chlapů nabízejících ubytování. Nechceme to nejdražší a ani kobku bez oken, kam nás vedou. Ses asi zbláznil, chlape. Nedá nám pokoj a furt mele svoje – nejlepší, nejlevnější atd. Posíláme ho do prdele s jeho nabídkami. Chceme 2 pokoje, slibuje, že OK, nakonec je volný jenom jeden. Volíme sami ubytko a vcelku to jde. Odkládáme rozměrné bágly a jdeme do města obhlédnout, co se nabízí. Před nosem nám ujel bus do tunelů, neva, posnídáme zvolíme něco jiného. Volba padla na Válečné muzeum. Je otevřeno jen do 12 hodin, bereme taxi. Naštěstí exponáty a fotografie jsou opatřeny anglickými popisky. Nerozumím všemu a ani nemám tolik času. I tak lze vyčíst, co jsou Amíci za hajzly. Ve 12 zazněla siréna a muzeum zavřelo. Dočetla jsem se o Čínské čtvrti v HCMC. Chci se tam jít podívat. Míša v knize vyčetla, že na tamním nádrhu by měl jet bus směr My Tho. Motáme se jak kače v čepici a hledáme směr a linku. Vyznat se v jízdnicích řádech ve vietnamštině je děs a hrůza. Míši se podařilo identifikovat číslo busu – 6!!! Ale čekáme na zastávce opačným směrem. Vietnamská dívčina radí, že 6 Ok, ale musíme na zastávku na protější stranu. Bus přijíždí, nasedáme a vezeme se do neznáma. Uličky se zužují, provoz houstne stejně jako elektrické vedení. Asi jedeme správně. Autobus s fukary a částečnou klimatizací je na místě, řádka jak sviňa, ve stínu snad 35°C a na slunkku ani nevím. Honem aspoň do stínu. Pot ze mě leje, cítím to po celém těle. Místňáci na skútrech mají dlouhé kalhoty, bundy a někteří i rukavice, to nosíme při přízemních mrazících – ano, jsme tu v období „podzimu“. No nic, zkusíme se poptat na bus. U okýnka nám nerozumí, snad jen zlomky naší žádosti.

Chlapík cosi čmáryká na papír, má správný směr. Kýveme. Takže číslo 82, jezdí od rána co čtvrt hodiny. Docela nám vyhládlo, hledáme restauraci nebo zařízení s kuchyní. Nacházíme všechno – hadice, hřebíky, kolečka, látky atd. Ale hospoda nikde. Po delší procházce a dle mapy jednu vidíme, moc to tu nevoní, jdeme o dům dál. Podobná hospoda bez zápachu. Dostáváme jídelníček ve vietnamštině, ani slovo anglicky, ale jsou tu obrázky. Obrázky pěkné, chuť překvapivá. Chci se rozhlédnout kolem, kupujeme ovoce na trhu a bus zpět, blíže hotelu. Prodavač chleba nám dle mapy radí bus č. 1. Jdeme se podívat, kde stává, a raději za pomoci mapy se ještě jednou ptáme. Hostesce s lístky platíme 2x3.000,- VND. Výstupní stanici jsme taky odhadli správně. Je dost času, zkusíme poodhalit kouzlo vyhlášené tržnice. Vcházíme a už nás tahají za ruce k místnímu krámu. Nic nechce, thank you. Raději se nezastavovat, jen letmo hodit čočku, jinak jste v pasti. Trochu to prošmejdneme a mizíme pryč. Ulepení a zaprášení úprkem do hotelu, dát sprchu a domluvit se na dalším postupu s Míšou a Pólem. Ti odjeli z Čínské čtvrti dříve a čekají v hotelu. Obhlížíme zatím čistí a voňaví nabídku blízkých restaurací. U večere se domluvíme na další den. Chceme vidět tunely Chu Ci, takže obejdeme „cestovky“. Všude si člověk musí dávat pozor, co nabízí a za kolik. Proto se vpytáváme i na blbosti, než být naštvaní. Podtrženo, sečteno, zítra jedeme organizovaně do tunelů. Během toulek po Saigonu se po setmění vyrojilo spoustu lidí, nepeče slunce a všude potkáváme lidi. Naše pány kluky si vyhlédly vyzáblé, odbarvené slečinky. Masi moc nerozumí, ale slovu room a hotel jo, docvaklo mu, o co tu běží, a odmítá příjemnou společnost na večer. Kdo by to byl do něj řekl :-)). Holka si klofla někoho jiného, potulujících mládenců je dostatek.

NEDELE 9. 11. 2009

Ráno jít dobře posnítat a pak odjezd menším busem do Chu Ci. Opět objíždíme okolní uličky a sbíráme lidi do plného počtu a opět máme veselého guide. Ftípek hned na úvod a pár dalších během cesty. Asi v půli trasy zastavujeme u dílny, kde se ručně vyrábí obrázky ze skořápek a lastur. Menší exkurze a jede se dál.

Na místě platíme vstupné a vítá nás zdejší průvodce. Naštěstí asi bere kurzy angličtiny a snaží se toho dost říct. Mimo naši skupinu se rozhodly pro výlet další stovky lidí, je dost plno. Za naši skupinu vedou 2 Vietnamci nebo Japonci – pár, který léce jak splašený, aby na kameru a foťák urvali materiál na celovečerní film... Cpou se jak sardinky, mám k nim v ČJ hlasité připomínky. Ale ani prosba v jejich rodném jazyce by je nezastavila. Pochodujeme střeženým prostorem a konečně se dostáváme ke vchodu do tunelu. Projdeme si

kousek tunelu upraveného pro turisty. Jeden pán u průlezu zastavuje, kvůli výšce nepůjde dál, další vstupují, až na paní, která se se slovy – toto nemusím vidět, špáře ven. V pořadí jsem za ní, mám obavy, co spatřila, proto se mně nechce pokračovat. Sklonila jsem hlavu k tunelu a otáčím se, že je tam tma a smrad. „Buď jdi, nebo běž ven,“ říká Pól. Zabojuju, nechci o toto přijít. Na zvláštní zápach si zvykám, je tu dost horko a tunýlek osvětluje jednou za čas světýlko. Pokřikujeme na sebe,

aspoň víme, že jsme OK. Jde se kačením krokem, je to lepší. Postarší pán přede mnou se zkouší prodírat shrbeně, jde mu to šnečím tempem. V temných místech si svítí bleskem a hlasitě funí. Při troše světla vidím, že jsem nalepená na jeho zadku. Na chvíli zastavuju s připomínkou, že bych nechtěla zažít, aby si přede mnou někdo prdl. Zepředu na nás křičí, že máme odbočit vpravo. Činíme a tunel se stále klikatí, člověk by chtěl být zpátky na povrchu. Za chvíli vidíme světýlko baterky, což znamená konec plazení. Mokří protahujeme nohy, pán přede mnou rozdýchává zážitek opeřen u stromu. Ptám se ho, jestli OK? Vrtí hlavou zprava doleva. Dál pokračujeme přes repliky kuchyně, jídelny a nemocnice až k promítacímu sálu. Následuje dokument o válce. Vietnamci borci jak sviňa – večer sadí rýži a přes den jdou do boje pouze s noží a nuznou výzbrojí. Prostě hrdinové republiky. Průvodce nám toto několikrát opakuje: Vietnames were very poor, any organization atd. Po propagandě jdeme ke střelnici, za nějaký obnos dongů si vyberete zbraň a dostanete náboje. Výstřely se ozývají dost blízko, zřejmě muži neodolali. Pak už do busu a zpět do HCMC. Nechce se nám navečer hledat spoj do Can Tho (My Tho), proto jdeme do víru velkoměsta na jídlo a obhlídku. Blízký park je přecpán mladými i rodiči s dětmi, obrovská koncentrace lidí na jednom místě. A spousta pouličních stánků s občerstvením.

PONDĚLÍ 9. 11. 2009

Házíme sbalené bágly na záda a přesunujeme se na místní pouličku. Taktak stíháme odjezd jedné z nich, fajn. Přestup v Čínské čtvrti na 82. Taková předrevoluční herka s plazmovou televizí, dávají Garfielda. Pro spolecestující jsme za bláznů, dost na nás civí. Na jedné ze zastávek na nás trhačka lístků křičí: My Tho a ukazuje doleva. Na místě určitě nejsme, ale vidíme nádraží. Vystupujeme a valí se na nás nabízeči dopravy – jak vosy na bonbón, snad ještě hůře. Jsme zmatení, co teď? Zastavuje jakýsi minibus a hned srší otázky a tlačí nás k autu. Křičíme kolik? Neumí, tak vytahují bankovky. Ty vole, se snad zbláznili! 100.000,- VND/osoba. Jdeme pryč, cenu sráží níže, furt moc, a navíc nevíme, kdy by nás vyklopili. Mezitím zastavují další 3 busy, rvou se o kšeft. Míšu nacpali do busu, chce vědět, kam jedou, odkývnou cokoli. Je nervózní, tvrdí jí, že je to standardní linka. Křičíme, ať se na všechno vyprdne, a půjdeme na nádraží pro radu. Převážní společnosti zde mají své chlívěčky. Zkoumáme, kam která jezdí, kdy a za kolik. Kupujeme jízdenku, vedou nás k busu, nastupujeme do prostorné kabiny – místa na nohy, klima + balená voda a vlhčené kapesníky. Prodlužujeme si trasu a jedeme až do Can Tho – k deltě Mekongu. Cestuje se pohodlně, pouští Titanic, ale zdejší kostrbaté silnice ruší obraz, tak aspoň hudba. Za 4

hodiny bychom měli být na místě. V půli trasy zastávka na občerstvení a WC. Opět vietnamský jídelníček, ale pokrmy mají vystaveny. Ukazujeme prsty a vybíráme podle vzhledu. Tipujeme správně, jídlo je požitelné. Na nádraží nás posílají k malému minibusu. Řidič nás v ceně lístku veze před hotel. Tam už čeká nabízeč plavby na řece. Má mapku plavby, měli bychom být 8 hodin na báře. Zamlouvá se nám to, protože mě konkrétně nebaví početné organizované tripy. Říkáme jo.

Plán na zítra jasný – plavba na řece, odpoledne přesun do přístavního města Rach Gia. Jdeme na nádraží a bookujeme lístky. Půjdeme brzy spát, na loďku musíme čekat v 5:30 ráno, abychom viděli svítání.

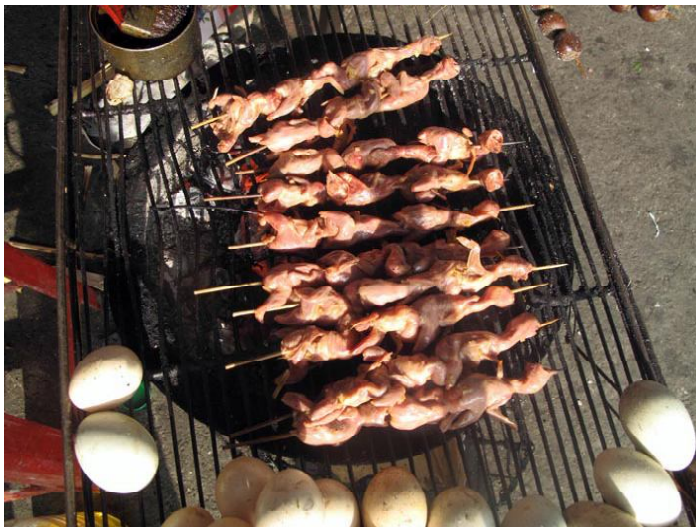
ÚTERÝ 10. 11. 2009

Člověk by nevěřil, že v ČR se lidé oblékají do bund a kalhot, my v noci nevíme, jestli na sebe hodit mokřý ručník nebo mít suchý při ruce a stírat pot. Horko je furt, přes den navíc peče slunko. Jsme v 5:30 ráno ready v recepci, mladý klučina už na nás čeká. Zkoušíme zaplatit, ale hoteliér nemá drobné. Neva, zaplatíme po plavbě. K přístavišti je to kousek, za pár minutek naskakujeme do lodičky. Mladík startuje motor a „upalujeme“ šnečím tempem po řece. Mysleli jsme, že poplujeme rychleji. Inu, máme na celou plavbu 8 hodin. Kapitán lodi a kormidelník v jedné osobě nemluví anglicky, proto nevznášíme žádné dotazy týkající se cesty. Postupně proplujeme kolem plovoucích trhů, uvidíme výrobu rýžového papíru a nudlí, zastavíme se na fruit island a nakonec mangrovové háje. Nejsou zde mraky turistů, ale podobný výlet si zaplatilo spousta lidí. Kotvíme mezi spoustou kocábek naložených ovocem, zde probíhá obchod za prachy nebo výměnou. I my se můžeme zúčastnit, zatím nám z vedlejší loďky prodává klučina kávu. Kapitán pro nás kupuje ananas. Loupe ho a při tom řídí loďku a sem tam prohodí větu k projíždějící lodi. Ovoce chutná báječně. Pomalu se dle plánu cesty posouváme dále, odbočujeme do úzkých ramen řeky, kolem baráčky, drubež, banánové palmy. Můžeme se projít, vidíme kvést a dozrávat banány a další exotické ovoce. K loďce musíme přes krátký most – kmen stromu. Docela se vrávorá, ale všichni jsme suchou nohou na druhé straně. Převozník už čeká a závodí s další loďkou, už jedeme na plný plyn, loďka nabírá na rychlosti. Klikatými říčkami míříme k přístavišti. Po návratu máme čas na jídlo a jdeme čekat k hotelu na bus, který nás vezme do Rach Gia. Měli přijet o půl čtvrté, o tři čtvrté jsme lehce nervózní. Po čtvrté hodině recepční hlásí, že autobus je na cestě. Dojel tranzit a plníme ho bágly. Na zadní lavici si přesedají domorodí mladíci, dost upocení. Přibíráme další lidi, dokonce i nad počet míst, a uháníme po kostrbaté silnici. Upocení mladíci plivou na zem a po chvíli v rodném jazyce něco žádají. Od řidiče se přes ruce cestujících posunuje igelitový sáček. Tuším, co přijde, a raději si zacpávám uši a ještě si broukám. Vietnamsky neumím, takže bych se v případě nevolnosti sáčku nedožádala. Odpudivé zvuky ze zadu vozu se opakují ještě několikrát v průběhu cesty. Masimu to nevadí, prý je důležitější, že jim nehází zvratky za krk. Za tmy jsme ve městě, bus nás zavezl na nádraží. Místní zlatokopové se na nás sesypali. Listujeme v knize a hledáme mapu s cestou

k hotelu. Má být cca 500 m. Musíme se přeptat, ale nejsme v nejnávštěvovanější oblasti a málokdo umí anglicky. Nakonec se nám dostává rady od dobré mluvčího černocho. Vydáváme se popsanou cestou a za chvíli (15 min.) jsme u hotelu. Nutně zkontrolovat pokoje, odpovídají ceně, na 1 noc výborné. Větším oříškem je najít hospodu (restauraci), mnoho jich k nalezení není, vyjma pouličních stánků. U jednoho sympatického zastavujeme na chladivý nápoj, protože venku je neskutečně vedro. Snad půjde v noci spát.

STŘEDA 11. 11. 2009

V českém kalendáři je Martina = Masi má svátek. Ovšem příjezdu na bílém koni se nedočkáme. Zato pojedeme bílým člunem – speed boatem na ostrov Pho Quoc. Rychleji sbalení a připravení Míša s Pólem jdou k přístavu cca 50 m koupit lístky. Ovšem nemilá ranní rozevíčka spuštěná z místního rozhlasu v 5 hodin ráno nedala dospát více lidem a lístek je už jenom 1 na ranní plavbu v 8 hodin. Trochu nás to mrzí, chtěli jsme být co nejdříve na ostrově. Jdeme neprodleně ukořistit lístky na odpolední jízdu ve 13 hodin. Nasnídáme se a ještě na „autobusáku“ zjišťujeme zpáteční bus do Saigonu. Jezdí poměrně často, cena je přijatelná, ale nejsou vypraveny zájezdácké autobusy, ale méně pohodlné minibusy. Sedmihodinovou jízdu tímto přibližovadlem si chceme odpustit. Z ostrova létají pravidelné linky, půjdeme na místě zjistit podrobnosti a rozhodneme se. Město Rach Gía už je méně útulné – pro mě díky vysoké teplotě, kdy se tělo ochlazuje proudy potu, ale i svým vzhledem. Potěšením může být absence turistů, za což je daní menší přizpůsobivost pohostinství i hoteliérství. Touláme se po městě s cílem dát si snídani. Na ulicích si vybírám tu stranu, která je ve stínu, slunce je vstupenkou do pekla. V hotelu nám dědula hlídá bagly a nakonec se nabídne, že nám zamluví hotel včetně odvozu z přístaviště. Sděluje i ceny, neměli by nás oškubat. Přeprava speed boatem je klidná, pro jistotu jsem si nachystala sáček, kdybychom skákali na vlnách, čímž Pól strašil. Moře bylo klidné, sem tam loď najela na bordel na hladině a ozvala se rána. Rány nesevědí o čistotě vody a nabýváme obavy, že moře nebude čisté ani u ostrova. U lodi už čeká taxikář se jménovkou Michae Lahaluzova. Není pochyb, že vyvolávají Míšu, abychom ve spleti aut našli to naše objednané. Ale nejenom pražští pepíci taxikáři jsou vykutálení, ale i zdejší taxi služba požaduje o 10.000,- VND více za osobu. Pól mu platí smlouvanou částku a vůbec se s ním nemazlí. Ostrov už není protkán tak hustou silniční sítí a navíc jediná asfaltka, která tu je, vede z přístavu na druhou stranu

ostrova k hotelovým a ubytovacím komplexům. Za městem asfalt končí a míváme nákladní vozidla provádějící stavbu silnice, pak odbočujeme vpravo do uzoučké uličky, dost kostrbaté, ale jsme na místě. Ubytovat se, navléct plavky a tradá k moři. Teplé jak kafe, užíváme si nic nedělání. Večer se těšíme na BBQ a opečenou rybičku.

ČTVRTEK 12. 11. 2009

Je to paráda, nemusíme vstávat za pištění budíku. Bereme věci a jdeme se slunit k moři. Máme i vybavení na

šňorchlování, abychom mohli pozorovat podmořský svět. Pólo v dálce zahlédl jakési skalky, jdou s Masikem na průzkum. Namazaní 30 vyráží do dále. Já s Míšou zůstáváme na pláži. Našly jsme si lehátka ve stínu, nechce se mně smažit na slunci. Viditelnost pod vodou je uspokojivá, mohla být lepší, ale i tak se nám daří spatřit kraby, rybičky, sasanky a jiné podobné živočichy. Kluci jsou po obědě zpět, červení jak prasátka, i když se natřeli. Skalky v dále byly cípem výběžku ostrova, na kterém je maják. Výška šutrů nikterak ohromující, kousek od pláže jsou podobné. Večer tam zajdou, lezky si přibalí do baťůžku. (Při procházce po pláži zjistili, že je snad ta naše vybraná nejtulnější a ceny beach restaurantu nejpříznivější. Jsme rády, stěhovat se nám nechtělo. Večer BBQ večírek, opečené rybičky, mlaskáme si.)

PÁTEK 13. 11. 2009

Ranní plavání v moři, snídaně a poté motorkami k zákoutím ostrova. Ještě předtím jedeme na letiště zjistit termíny odletů a ceny. Naštěstí příznivé relace, i když volný let je až na pondělí ráno. Platíme, kupujeme mapu ostrova v domnění, že nám k něčemu bude. Za chvíli jsme ztraceni i s mapou. Jaksi se motáme a vytoužené vodopády nenacházíme. A to nám cestu popsal chlapík na letišti, ale skutečnost a mapa je jiná. Jezdíme po červených prašných silnicích sem a tam a dostáváme defekt. Naštěstí cca 50 m je u okraje cesty opravna. Chlapík za 3 minuty vymění duši a skásne 50.000,- VND. My můžeme pokračovat. Vodopádu jsme se vzdali a ujíždíme na sever ostrova slibující pláže bez lidí. Cesta džunglí poskytuje stín, jinak bychom byli na škvarek. Po jakýchsi silničkách, rozbitých i celkem slušných, se dostáváme do jakési vesnice. Opět plno uliček s rozbitými silnicemi a nevíme kudy kam. Z projíždějící motorky na nás křičí paní „bjútifl“ a ukazuje směrem nahoru. Jedeme tam. Jsme u moře s malou rybářskou základnou. Dáváme si chlazené nápoje, abychom se trolinku zchladili. Listujeme v mapě a hledáme směr jízdy. Jsme domluveni, usedáme na stroje a jedeme. Cesta vede těšně kolem pobřeží, vidíme písek, moře a naplaveniny. Míváme vesničky a sušičky ryb – pěkně se lesknou na slunci. Chceme

se i okoupat, proto zastavujeme, převlékáme se do plavek a hurá do vody. Nezdržujeme se dlouho, protože slunce je dost nízko. Chtěli jsme k městu dojet aspoň za šera. Pólovi se nechtělo absolvovat cestu džunglí za tmy. Slunce zapadlo, rozsvítili jsme jako první světla a naše motorka svítí kdo ví kam. Skoro nic nevidíme, ale jedeme na plný plyn. Cesta se mění v chodniček – rozbořený a klikatý. Raději se ptáme na cestu, protože jsme po kolena od bláta. Představa celé cesty zpět v takovém humusu se nám nezamlouvá, vracíme se na správnou cestu. Napojujeme se na místní high way = zpevněnou prašnou cestu. Na plný kotel přijíždíme do města. Hurááá. Dáme si večeři. Pólo cosi plance, že bychom měli vrátit motorky do šesté hodiny. Už je dávno po, takže usedáme ke stolu. Zase v tom mají zmatek jak sviňa. Chvilí přemýšlíme, že zvedneme kotvy a půjdeme pryč. Moje objednávka kuřecích křídylek s česnekem jsou kousky kuřecích křídél bez soli, jen odýmených, a česnek, ten neviděly vůbec. Fuj tajbl, nic horšího jsem zatím nejedla. Asi o půl deváté jsme u bungalovů a vracíme motorky. Jdeme na pláž na 1 a potom smýt všechen prach.

SOBOTA 14. 11. 2009

Už v noci mně není dobře, mám těžký žaludek a šplouchání ve střevech, což nevěští nic dobrého. Celý den mně není dobře, čas trávím „sluněním“ na lehátku ve stínu. I tak to dost peče. Ostatní jásají v moři, šnorchlují a pozorují mořské červy. Nic takového mě neláká, jdu do chatky vzít medicínu a spát. Masika taky přepadlo spaní a přidává se, zatímco čilí Míša s Pólem jdou na prohlídku města. Večer se setkáváme na pláži u BBQ, ale stejně se brzy běhu do chajdy ke spánku.

NEDELE 15. 11. 2009

Abychom se jen tak neváleli, půjčujeme si opět motocykly a po snídani vyrážíme. Zkoušíme jinou restauraci slibující celou snídani za 30.000,- VND. Jídlo je chutné, což znamená dobrý start dne. Startujeme a vyrážíme k jihu ostrova na perlovou farmu. Po chvíli cesty ji vidíme. Samo, že se perlorodky – srdce celé farmy, nacházejí v moři, asi tak 1 km. Na pobřeží je pouze galerie s fotografiemi zrodu perly, lastur atd. Nejspíš majitel je rodilý Australan, takže máme i výklad a nemusíme jen čučet na fotky a popisky. Míša tlumočí. U galerie mají pánové na provázku přivázanou opičku, všichni se s ní fotíme. Nechce se nám zpět

na pláž, kromě Míši, motorky jsme půjčili na celý den. Míša zůstává u chatek a bude se slunit. My míříme k vodopádům a pak se uvidí. Vstup k „atrakci“ nacházíme snadno – brána jak k Niagarským vodopádům. Platíme parkovné a vstupné, ještě ke všemu nás děda natáhl, ale hádali bychom se zbytečně, anglicky nemluví. K vodopádům po cestičce jak v Tatrách. Někteří dámy ve vietnamských na podpadku = městská obuv i na výlety. Vodopád = šumičák jsme našli, nic více jsme ani neočekávali, pár fotek a jdeme zpět. Na plochem kameni u potoka si pár mladých vietnamčků udělalo piknik, ale takový čurbes, co po sobě nechali, neudělá ani největší prase - kopa plechovek od piva, igelitové sáčky atd. Nebyli jediní, dále po proudu se válí další odpadky. Ve Vietnamu normální věc, odpadkové koše nelze nalézt. Jedeme pryč, když si kluci za plotem všimají krokodýlů. Odstavit stroje a zapnout foťáky. Hned vedle mladí kluci číhají se vzduchovkou na ptáky. Chytře jednoho lapli, přivázali ho ke stromu, a ještě mu zlomili křídla. Naříkající ptáček je vábničkou pro další opeřence. Konec divadla. Startujeme a jedeme na pláž užít moře a válení. Zítra ráno o půl osmé letíme zpět do Saigonu. Nedělání se krátí a krátí. Míša si během našeho výletu dopřála masáž a zdobení nehtů, užívá se naplno. Večer balím věci, abych nemusela ráno brzy vstávat. Tento den se na klidném moři poprvé udělaly vlny.

PONĚLÍ 16. 11. 2009

V šest hodin pro nás k ubytování přijíždí objednané taxi. Jedeme na letiště. Den předtím jsme koupili nějaké pečivo, abychom neměli hlad, a doufáme, že nás letecká společnost obdaruje aspoň sušenkou. Bohužel nic takového se nestalo. Dostáváme vlhčený kapesník a vodu, co bychom chtěli za hodinu letu. Ani jsme se nenadáli a přistáváme ve velkoměstě. Ruch, troubení, motorky, horko a pouliční prodavači. Busem co nejdříve k hotelu a nákupní horečka může začít. Proměňujeme poslední prachy a vyrážíme směr tržnice. Kluci to psychicky nedávají – hlavně Masi je otrávený a mně prdly nervy. Furt si stěžuje, hrůza. Dáváme si sraz a rozdělujeme se. Holky mezi stánky na tržnici a kluci někde v ulicích. Ve stanovenou dobu jsme na místě, kluci našli supermarket, míříme tam. Dříve jsme však měli nakoupit kufry. Košíky v obchodě jsou vrchovaté, hlavně ten Míšin. (Já se krotím – za prvé bychom to neměli kam dát a za druhé dochází

finance. Ale i tak stále nakupujeme, nepřivést aspoň maličkost, to by Krejčí asi nerozhodili. (Masařovi by byli možná trochu napučení, nevím. Ale raději chci každému něco koupit.) Z márketu odcházíme ověření jak vánoční stromečky luxusnější obchody chystají vánoční výzdobu – s vločkami. Po cestě si Miša s Pólem kupují příruční kufříky, prezenty by neměli kam dát. Zítra bude těžký boj sbalit všechny věci. Po zbytek dne se poflákujeme v uličkách a prohlížíme obchůdky. U večere potkáváme Slováky, kteří předtím pobývali v Kambodži. Konečně si Masi může pokecat, má z toho radost. Vyměňujeme dojmy a zážitky, a musím říct, že je to dost cenné. V pozdních večerních hodinách se loučíme a jdeme na kutě. Téměř před okny hotelu po půlnoci přijíždí domýhávač a spouští rámus na protějším domě. Zkrátka pracovní doba od nevidím do nevidím.

ÚTERÝ 17.11.2009 - Den odjezdu...

Ještě chybí pár maličků, jdeme na tržiště a pak do obchodu. Počítáme poslední prašule, abychom měli na oběd a taxi na letiště. Vyšlo nám to šul nul. Balení je zajímavé. Ze spodních útrobatohu taháme teplejší věci, bo u nás je o poznání chladněji a v letadle to taky nebude na kratě a triko. Všechno je pomačkané jak když krávé... Teplé věci uvolnily místo pro suvenýry, máme je kam ládovat. Fajn. Jsme sbalení vcelku rychle, kupodivu. Upocení dáváme sprchu a vyrážíme za posledními nákupy. Pot mně teče po zádech, ale ten budu umývat až doma. Saigonské letiště působí dost moderně. Odbavení probíhá v pořádku a budeme doufat, že zavazadla vyzvedneme ve Vídni. Při letu ze Saigonu do Tai Peie zažíváme turbulence, pilot hlásil, že je v Tai Pei deštivo. Přelety mezi mraky docela houpou letadlem. Jaksí jsem to ustála, ale moc příjemné to nebylo. Let z Tai Pei do Vídně je taktéž okořeněn turbulence. Dívce za mnou není do zpěvu. Manévrujeme na přistání a Airbus se dost třese, skoro jak vlak ve Vietnamu. Už jsme na zemi před příchodem zimy a vánočního shonu.

- Linda a spol. -

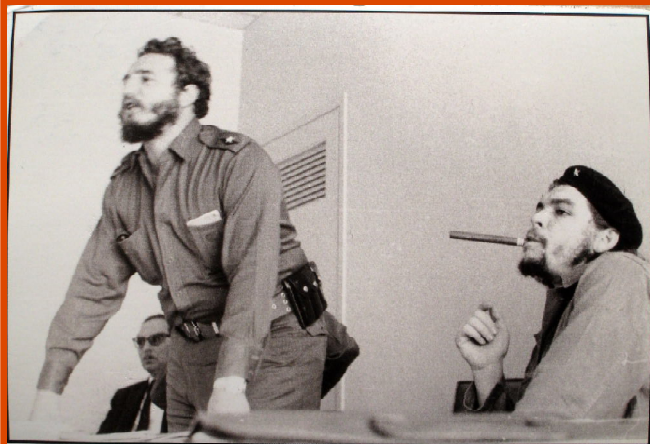
Pár zajímavostí z Vietnamu:

Měna: vietnamský dong (VND). V době pobytu cca 17 800 – 18 200 VND = 1 USD (platba dolary a dongy)

Jízda:

- vpravo téměř bez pravidel. Červená na semaforu znamená zpomal, podívej se a případně jed'
- na mnoha místech absence oranžové barvy, za to zavedeno časové odpočítávání červené a zelené
- nejpoužívanější součást vozidel – klakson a brzdy
- přednost na silnici: bus nebo velké auto – osobák – motorka – kolo – chodec (v podstatě nemilá překážka)

POZDRAF Z KUBY

od Vítka Šobána

Chci poděkovat všem členům H. O. za předčasné dárek k narozeninám „let balonem“, který se uskutečnil v neděli 18. dubna. Start v 7:45 od muzea v Uherském Brodě. Díky všem za krásný zážitek. Zároveň předčasně všechny zvu na posezení, které se uskuteční na tradičním výjezdním zasedání našeho oddílu v říjnu týden po brodské pouti.

- Jožka T. -

Výzva!

Vzhledem k chystané výstavě k 25. výročí oddílu prosím všechny majitele historických fotografií a dokumentů vztahujících se k brodskému HO o jejich zapůjčení - pokud možno i s patřičným komentářem a datováním. Předem moc díky. Kontakt: bretal@seznam.cz

- teaČR -

Rubrika na přání

Příště, příště jedu do toho Vietnamu s váma!

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokoláci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Holt naši reportéři nemůžou být všude a jasnovidci opravdu nejsme, a ani křišťálovou kouli nám do redakce zatím nepůjčili...

Jenýskovo jaro ve velkém stylu

Jeden milión 456 tisíc a ještě 666 shybů k tomu, plus nějaké ty fixy na lištách a pár poskoků na kampusu. To je zaručený recept na úspěch. Dokladem toho budiž výčet nejzajímavějších Jenysových výstupů za poslední 2 měsíce:

Fessura Che Porta Alla Sepoltu 7a+ (8+) flash a Aladin 7a (8) OS (obě Massone, Arco), **Amnesty Internacional 9-9 PP 2. pokus** (Rudice, M. Kras), **Ptačí hrana 9- PP** (Čertáky u Lidečka), **Teória pola 9- PP 2. Pokus** (Kamenné Vráta), **Stromová 8 flash** (Skály v údolí říčky, M. Kras), **Amnesty Internacional Varianta 9 PP** (Rudice, M. Kras), **Ivan Hlinka 9- PP a Znovuzrození 8+/9- PP** (Osvětimanky), **Finále 88 9- flash** (Skalka u Trenčína), **Devizový příslib 9- PP a Fialka 9- PP** (Kozel), **Pizza 9- PP** (Beckov).

Tímto fantastickým seznamem se Jenys během pouhých 2 měsíců katapultoval na čelo oddílové hitparády a nám nezbyvá než doufat, že se mu do konce sezóny podaří zalomit i nějaké to 8a. Jenysu, good job a good luck!

TeaČR v Arcu i po nemoci nebyl nemohoucí

Nemohoucí opravdu nebyl, a i když lezl poměrně málo, protože antibiotika si vybírala svou daň, podařilo se mu dát na **flash Fessura Che Porta Alla Sepoltu 7a+ (8+) a Aladin 7a (8)**. Škoda jen, že zraněný loket mu od té doby nedovolil pomazlit se se skálou – natrénováno bylo. Teď bude muset začínat (skoro) od začátku. A taky škoda té nemoci - ambice stály ještě 14 dní před odjezdem úplně jinde.

Pólo přešel své první 7a (8) a vyhrál sázku o čokoládu

Na velikonočním zájezdu do Arca s v oblasti Crosano Pólovi podařil husarský kousek, když dal druhým pokusem cestu **La Vacca Volante 7a**. Nejenom, že si tak zvýšil své maximum, ale také tím zvítězil v sázce o čokoládu. Blahopřejeme a závistivě slintáme.

Mackův jarní návrat plný zajímavých přeletů

Kromě zopakování několika již dříve vylezených sedmičkových cest si Macek jaro osladila i výstupy nových směrů. Všechny svoje nové cesty přitom vylezla ve Chříbech. Nejdřív dala na Buchlovském kameni **PP**

Prásk 7+/8- (průvodce udává dokonce čistých 8, ale je to asi lehčí), na Osvětimankách přidala technickou plotnu **Fontainebleau 8 PP** a na Barborce přidala **Hranu 7+ PP a Skotskou 7- RP**.

Lud'a - věčný onsajtér

I přesto, že Lud'a už leze nějaký ten pátek, stále si dokáže i ve Chříbech najít linky na **OS** nebo **flash**. Tímto

prvopokusovým stylem se mu podařilo na Osvětimankách vyběhnout **Ahoj babi 7+** a **Východní nebezpečí 7-**.

První kroky sedmičkami pro Zbyňu

Ambiciózní a poctivý Zbyňův přístup se mu vyplatil, když nakoukl do sedmého stupně. V Krase v Rudicích dal **Výlov 7- PP** a na Osvětimankách **Táááákovou rybu 7- PP** a **Východní nebezpečí 7-** dokonce flash.

Ondra řádil na Kozlovi

Známy drtiči plastových chytů, přichycených k překližkové desce, se vydal i ven mezi nás normální smrtelníky a na Kozlovi mezi vzrostlými chříbskými buky dal na **flash Devizový příslib 9-** a na **2. Pokus Fialku PP**. Fantastická prezentace dobře načteného programu a brutální síly spolu s neuvěřitelnou schopností hlídat pohyby těla. Nic jiného za tím nehledejte!

Markéta taky cosi leze, ale má navíc!

Na Skalce u Trenčína se Markétě zadařilo v cestě **Pri zrkadle 7 PP** a na Kozlovi zase ve **Svatební 7**, kterou dala dokonce na flash. Prý dala i další cesty v sedmém stupni s **Pólem v Arcu**, bližší info ale nemáme.

Honza Lekeš má letos už svou první desítku!

Jak nás sám Honza informoval, podařilo se mu letos vylézt **již deset cest. A z toho 9 na druhém!** Gratulace!

Zase tu nejste napsaní, a tak moc byste chtěli? Nejlepší asi bude začít pro to něco dělat! Chce to trochu zamakat, a hlavně hodně jezdit a ono pak určitě něco zaznamenaníhodného padne a vy budete moci svým maminkám, tatínkům, babičkám, manželkám, přátelům, dětem, spolužákům a kdoví komu ještě ukázat - vidíš, tady se píše o mně!

SPORTOVEC ROKU 09

Na 3. ročníku vyhlášení nejlepších sportovců roku Uherského Brodu se tentokrát ukázali 2 tváře z našeho oddílu. Třetí místo v hlavní kategorii získal za sportovní výstupy Břeťa Lebloch.

V kategorii Fair-play získal ocenění Vláďa Bureš za záchranu života svého kamaráda po zásahu bleskem v těžkých podmínkách na alpském Matterhornu. Oběma oceněným gratulujeme a věříme, že příští rok se mezi nejlepšími opět objeví někdo z našich členů. Našlápnutoi mají někteří parádně (viz rubrika Hot sport news).

kydy z redakce

Za posledních deset dnů spadlo na některé části naší republiky tolik vody, že bychom ji mohli vyvážet. Nijak zvlášť mně to nevadí. Už skoro dva měsíce kvůli zranění nelezu, takže rozmary letošního května, který odplavil i tradiční vodácký výjezd našeho oddílu někam do Černého moře, mě nemůžou rozházet. I přesto jsem se poslední týden nevěnoval skoro ničemu jinému tak intenzivně jako lezení. Dával jsem dohromady šestnáctku CLIMBzinu a snažil se přitom odstranit nedostatky vzniklé jakýmsi nedopatřením v čísle minulém. Tak třeba z titulní strany zmizely (a nikdo neví kam) takové ty upoutávací nápisy. Ale když se tak na obálku únorového čísla dívám, možná to ani tak nevadilo. Alespoň nebyl hybernující Kozel na první straně našeho občasníku ničím rušen.

Jak už jsem psal, nelezu a schází mně to čím dál víc. A vůbec mě neuklidňuje, že to leze ostatním, že se zlepšují o sto šest a že i přes nepříznivé povětrnostní podmínky panující v posledních týdnech nad střední Evropou jim do deníčků přibývají samé parádní přelety. Jenýsek neohroženě vykročil směrem, který vede k prvnímu oddílovému osmáčku. Markéta je v repre, a pokud zamaká a trochu si to srovná v hlavě, tak asi budeme jenom čumět s otevřenou hubou. Macek se neuvěřitelně bojovně vrátila zpátky do lezení a má na kontě svoje první 7a. Pólo dal to svoje první 7a jen o pár dnů dřív než ona, a ještě navíc tak vyhrál čokoládu... Důkazem toho budiž značně obsáhlá rubrika Hot sport news na straně 16 tohoto čísla.

Sakra, jak rád bych držel pod prsty skálu a lezl. Třeba jen nějakou lehoučkou linku v chřibských lesích. Zatrolený loket!

Tak hodně štěstí do zbytku sezóny, a hlavně bacha na lokty.

- teaČR -

- Čo ešte ostalo v batohu?

- **CLIMBzin** .

- Stačí!

V 17. čísle snad najdeš:

Studená Normandie, letní výkony a akce, reporty z výletů do ciziny, oblíbené i neoblíbené rubriky, několik komerčních oken, možná nějaký ten rozhovor a spoustu dalších zajímavostí.

Trénuj se svým GURU!!!

A jestli nemůžeš kvůli zranění lozit, dej se na střelbu - to je totiž olympijský sport!!!

kill 'em all

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16
No a samozřejmě taky máte možnost vyjet si za dobrého počasí s náma ven bouldrovat do Chřibů nebo lozit se špagátem na Slováký či za deště v úterý po práci do DN na Půdu nebo v sobotu do Boykovek.

www.oupn.wz.cz
www.vrcholky.cz

(c) 2009 autoři článků, fotografií a kreseb, CLIMBzin
nepodepsané příspěvky by redakce C-Z

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi vašimi!!!

CLIMBzin

občasny zpravodaj horolezeckého oddílu

T. J. SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: teaČR

gramatická korektura: paní učitelka Křížová - děkujeme

pressssss: dycky se to nějak vyřeší

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštěvujte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přeletech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

bretal@seznam.cz

netelefonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!